Verslag van VV-Cultuuractiviteiten Jg 173 - 2026 (2025-26)

1. 19/10/2025 **Jaarvergadering en Jaarfeest.**
Aanwezigen: het voltallige bestuur; de leden: Karla Vanhulle, Luc De Keyser, Mia Pieters, Gerard Vanhulle, Peter Vanhulle;

De 172ste jaarvergadering, in de Hollebolzaal bij ondervoorzitter Arnold D'Haene, verliep volgens het traditionele stramien:
-verslag van de secretaris Paul Verhalle over VV-Cultuur
-verslag van toneelmeester(es) Greta Vandoorne over Theater VV
-verslag van penningmeester Luc Denoo over VV Cultuur , Theater VV en het Fonds VV.

-driejaarlijkse verkiezing van de penningmeester: enige kandidaat Luc Denoo: herverkozen
-driejaarlijkse verkiezing van de materiaalmeester: enige kandidaat Fabian Vermeulen: herverkozen,
-tussentijdse opneming van Jo Spyckerelle in het bestuur: bij verstek verkozen

-opstelling van het jaarprogramma van VV Cultuur

-**Jaarfeest** in zaal Orchidee met huldiging van Peter Vanhulle, ereteken van cultuurverdienste 2025, Greta Vandoorne, 80 lentes en Mia Pieters, 75 jaar op de VV-planken.

-**2.** Woensdag 5 november in OcarBis**: Karla Vanhulle, Varen van de Noordzee tot de Zwarte Zee op de Europese wateren, Deel 4. De Rest van de pleziervaart met Karla**

Mijn verslag van deel 3 eindigde met de would-be profetische woorden: "We kijken uit naar het sluitstuk nl. deel 4, de Rest van de Pleziervaart, maar wie weet, is er zoveel plezier te beleven dat dit deel nu al zwanger is van een nieuwe nazaat of zelfs een tweeling". Helaas, vandaag beleven we tegelijk het hoogtepunt en einde van ons plezier wanneer de machtige stroom ons, na bijna 3.000 km omknelling, uitstoot in de weidse Zwarte Zee.

Het verslag over deel 4, dat nu als juiste titel draagt **De Donau in Oost-Europa,** zou even kort kunnen zijn als dat van deel 3 lang was: Van hetzelfde laken een aanstekelijke broek van de hoogste leerstoffelijke kwaliteit en toeristisch wervingsgehalte, doorspekt met een Agnes Soreldiepe inkijk (hoe diep dit wel is moet je maar eens opzoeken) in het professionele doen en laten van Karla.

Na een half uur mannelijk gesukkel met schema's, kabels en schakelknoppen laat Karla ons, na 12 ongeduldige maanden rondzwerven in de eindeloze grasvelden van de Hongaarse Puszta, eindelijk met ons cruiseschip ontsnappen naar Yougoslavië, de voormalige met Spomeniks bezaaide speeltuin van de van partizanenleider tot dictator verworden maarschalk Tito, wiens politieke nazaten Milosevic en Mladic o.a. de massamoord in Srebrenica op hun geweten hebben.

Zo vaart de Donau met ons **Kroatië** binnen met schandvlekken als Osijek en Vucovar en daarna bevloeit hij het van corruptie vergeven **Servië** waar **Belgrado**, na Wenen, Bratislava en Budapest, de vierde Donau-hoofdstad is. 134 km lang blijven we varen door de IJzeren Kloof, met razende stroom, gekneld tussen Servië en **Roemenië**.

We hebben zicht op het Mraconiaklooster dat omwille van de Servo-Roemeense Djerdapstuwdam met hydro-elektrische centrale, een lifting van 38 m kreeg om boven water te blijven, in tegenstelling tot enkele klassiekers uit de Dacisch-Romeinse tijd zoals de 14.5 m ofte 6 soldaten brede Trajanusweg en de resterende pijlers van de Trajanusbrug, die ter plaatse verzonken. De Trajanustafel en de monumentale kop van Decabalus werden gelukkig wel van de verdrinkingsdood gered.

Vanuit het Donaustadje Giurgiu bezoeken we per bus hoofdstad **Boekarest**, en meer bepaald het waanzinnig grote maar totaal nutteloze paleis van dictator Ceaucescu en zijn madam, het paleis van het volk waar het volk niet mocht komen, maar dat wel de hele natie uitputte. Ook Vlad Dracula, de lustige Spietser van Transsylvanië, mogen wij even doen opschrikken in zijn kasteel in Bran.

De Donau vormt dan al ettelijke kilometers de grens tussen Roemenië en **Bulgarije** en zwenkt dan plots noordwaarts om zich verder via Moldavië en Oekraïne in een brede delta te verliezen in de Zwarte Zee. De scheepvaart doet het korter en gebruikt het Donau-Zwarte Zeekanaal om nabij de Roemeense havenstad Constantsa het eindpunt te bereiken.

Voor een dertigtal geboeide cruisisten het einde van een maandlange boottrip via een vierdelige reisreportagecyclus. De inschrijvingen zijn open.

3. Op 3 dec 2025 komt de ‘boze’ Izegemnaar **Karel Declercq**, verwekker van El Tractor Tim en Benjamin, weer, zoals al eens in 1983, een beetje lachen met het ‘heilig’ Rumbeke en bij uitbreiding met heel ons koninkrijk. Vooraf was er enige voorbarige ongerustheid over de opkomst gezien de late en toen nog spamzuchtige verspreiding van Het Bulletin via La Posta en de schoorvoetende inschrijvingen die uiteindelijk afgeklopt werden op 38, nog ter plekke aangevuld met enkele beslissers van ’t laatste gat. Geen massa, maar toch beter dan de spreekwoordelijke paardenkop.

Stand-up-filosoof Karel brengt ons met aanstekelijke geestdrift een van zijn 5 kabaretshows: **België schalks bekeken.** Zijn publiek ontdooit langzaam maar zeker in het warme bad van zijn satirisch jaaroverzicht: politici van binnen- en buitenland, renners en mediafiguren allerhande worden over de hekel gehaald, gesteund door zang, beeld, muziek en verkleedpartijen.

Zijn sterkste kwaliteit is zijn interactie door personalisering: hij haalt moeiteloos lookalikes uit het publiek: Peter Bulckaen als Jo Spyckerelle, Bart Cafmeyer als Rik Decadt, André Vermeulen als Dries Clement. Zijn vrouw die, geassisteerd door Fabian Vermeulen (of is het andersom?), muziek en beeld bedient is zijn allergrootste lachfan en aan de andere kant van het lachspectrum zit John Huvaere, die uiteindelijk toch ontdooit en zelfs in zijn element komt wanneer hij als model op de catwalk mag, en als cheerleader de zaal kan opzwepen. Peter Vanhulle wordt koordirigent Zuid en Dany Verlinde dirigent Noord; ook Mia Pieters en Leen Kindt krijgen ponponnekes om te zwaaien.

Het Souffleurke moet het herhaaldelijk afleggen tegen de Vereenigde Vrienden en Lieve Van Wilder moet zich als Erpe-Merenaarster verantwoorden in het West-Vlaams. De ‘tegenslag’ van Erik Wullaert wordt ritmisch aangescherpt en voorzitter voor het leven Raoul blijkt vooral goed in het naaien zonder garen. Karel landt op schoot bij Christ Soenen en zelfs op de dubbele schoot van het koppel Lut Symoens- Ignace Van Eeckhoutte.

Tot slot worden op de eerste rij Geert Vanhulle en Moniek Maertens gefeliciteerd met hun dag op dag briljanten huwelijk en dat levert een traktatie op voor de hele zaal.

Ik besluit samen met Karel Declercq: “ème oes nie gejeund, me zi’n toch vele geld kwiet”.

4. Het **Nieuwjaarsgebeuren i.s.m. het DF Roeselare**, een klassieker rond Driekoningendag, werd getroffen door het 'zaal-voor-onze-neus-geboektsyndroom', en moest van de geplande woensdag 7 naar **maandag 5 januari** achteruitgeschoven worden. De affiche dit jaar was een optreden van **Moondance**, een West-Vlaams band van 4 mannelijke muzikanten van ruim middelbare leeftijd en de jeugdige zangeres Joke Waignein, die ons klassieke songs 'van vroeger en nu' in een jazzy kleedje brachten. De toetsenist, de drummer, de bugelaar en de contrabassist speelden professioneel songs zoals Fever, Just the two of us, All over me, Fly me tot he moon, en vocal Joke was goed bij stem niettegenstaande de uiterst droge vriesluchtrestanten in de zaal.

Toch zat er maar weinig ziel in het optreden: de chemie tussen het artistieke podium en de moegefeeste zaal ontdooide amper. De connectie met het publiek was stroef en werd niet in de hand gewerkt door het gesproken woord van zangeres Joke dat zich beperkte tot de onverstaanbare voorstelling van de muzikanten, met de rug naar de nauwelijks halfvolle en slechts driekwart opgewarmde zaal.

Niettemin was deze inzet van het nieuwe jaar ruimschoots genietbaar voor een welwillend publiek dat de winterse sneeuw en koude moedig had getrotseerd.

Vorig jaar waren er 120 zoekers naar de driekoningenboon, dit jaar slechts iets meer dan de helft. De analyse daarvan is een en-en-verhaal: optreden op een maandag, vlak na het nieuwjaarweekend, op de eerste werkdag na de kerstvakantie, gladde wegen, aangekondigde sneeuwval, verschil in affiche tussen 2 grappige toneelstukjes van het VV-huis en een minder gekende muziekband.

Het nieuwe jaar werd weer eens goed ingezet: wie toch € 18 investeerde werd verwelkomd met bubbels met repasse bij de nieuwjaarsbrieven van de voorzitters van DF en VV. Tijdens de pauze een heerlijk stuk appeltaart gesavoureerd met één of twee glazen wijn.

De driekoningenboon, die zich gekoesterd had onder de zitting van een onschuldige stoel wees een dubbele winnaar aan want de derrière van Kris Brouw had vóór het optreden voor de opwarming van de boon gezorgd en werd tijdens de pauze afgelost door het zittend vlak van Roosmarijn Desmet-Nelis.

De ene fles bubbels was te hard om in twee stukken te breken en als oud-retoricaleraar van Emmanuel was ik blij dat ik mijn discipulus eminentissimus na zoveel jaren eens met een ferme 'fles' naar huis kon sturen. Non scholae sed vitae discimus (wij leren niet voor de school maar voor het leven).

5. Op 4 februari namen we 's morgens afscheid van Willy Vandamme, die in 1970 als lettergildelid de VV gedurende 56 jaar kwam verrijken. 's Avonds stond de derde editie van **Het Kunstuur** op het programma. Feitelijk gezien kan ik mijn verslag van vorig jaar grotendeels kopiëren, mits de namen van de kunstenaars en aanbrengende Bekende Vlamingen voor dezelfde periode 1850-1950 te wisselen: We zien deze keer veelal tot privécollecties behorende werken van o.m. Magritte, De Saedeleer, Permeke, De Smet, Van de Woestijne, Van den Berghe, Saverys, Morren, Jespers enz. en luisteren hologramgewijs naar Clara Cleymans, Helmut Lotti, Phara de Aguirre, Dirk De Wachter, Rudy Vranckx, Guido Belcanto, Ferdi Van den Hautte, Piet Vanthemse en Jo De Meyere. De sferige muziek blijft van Dirk Brossé. Een pluspunt in deze derde editie is dat de aanbrengers een nauwere relatie hebben tot 'hun' kunstwerk, zodat hun verhaal authentieker en pakkender is dan vorige jaren. Daarenboven werden we ingeleid en uitgeleide gedaan door de moeder van initiatiefnemers Hans en Joost Bourlon, weduwe van kunstschilder Jos De Bie.

Wil dit prachtig concept van kunstbeleving in de toekomst overleven dan zijn dergelijke vernieuwende aspecten én de beheersing van de toegangsprijs onontbeerlijk.

De weg naar het evaluatieglas in de infrastructurele faciliteiten van de gastvrije dagorganisator Arnold werd jammer genoeg slechts door groep 1 en groep 4 gevonden. Groep 2 en 3 reden finaal de mist in zodanig dat slechts 12 van de 30 VV-Kunstuurders hun per kunstwerk toegenomen dorst en honger konden lenigen aan de rijkelijke tafelen van Christine en Arnold. Daarenboven werden de aanwezigen vergast op een charmant-warrige retrospectieve projectie van enkele voorbije jaren VV-zomeruitstappen.

Weer een deugddoende volavond voor wie het totale aanbod aangreep, maar voor de organisator bleef een kleine kater en een berg kaasjes, vleesjes en koekjes verweesd achter in de St.-Petrus en Paulusstraat.

6. Na een jaar vruchteloze pogingen geraken we op 4 maart toch binnen in het hoofdkwartier van **Piano's Maene** in Ruiselede. 'We' dat zijn slechts 21 VV-ers onder leiding van ondervoorzitter Arnold, terwijl er 30 x 30 euro nodig was om uit de kosten te geraken. Zouden anders zeker aanwezig geweest zijn: onze voorzitter en zijn eega die naar het buitenland ontboden werden voor familiale besognes, en een aantal Trekvogels die in volle coronatijd al eens op de vleugels en tussen de hamers en de snaren van de piano's Chris Maene waren neergestreken.

Als titelloze geheimschrijver van dienst was ik ten tweede male aanwezig en ik kan de Vereenigde Trekvogelvrienden verzekeren dat, los van de afgeslankte achterafdrink, de kennismaking met het wereldbedrijf nog iets beter aanvoelde dan enkele jaren geleden. Dat was hoofdzakelijk te danken aan de innemende gastvrouw Luda, die, na de verorbering van de exquise broodjes met theeloze koffie, ons volop wist te begeesteren en in haar muzikale Maenewereld meelokte. Over zichzelf gaf zij niet veel meer dan haar voornaam prijs en dat zij het Maenefiliaal in Gent leidt. Van zichzelf gaf zij het beste.

Enig opzoekingswerk achteraf leerde mij dat **Luda Akopian** in 1973 in Oekraïne geboren werd en op 23-jarige leeftijd, zonder veroorzakende bombardementen, naar België emigreerde. Haar naam doet Armeense afkomst vermoeden. Over haar Oekraïense tijd is verder niets te achterhalen, zelfs niet bij A-I. Zij studeerde piano aan het Conservatorium van Brussel en geeft of gaf ook pianoles. Zij vertaalde het prentenboek 'Het Ros Beiaard' naar het Oekraïens voor haar naar Vlaanderen gedroneerde vaderlandgenoten.

Na een korte geschiedenis van het familiebedrijf sinds 1938 in Esen volgen enkele bedrijfscijfers: 107 medewerkers, 8 locaties in België en Nederland; jaarlijkse verkoop van 4.000 piano's, hetgeen telkens een nieuwgeplante boom oplevert, 1.100 concertverhuringen, tweedehandsverkoop en talloze herstellingen en restauraties.

Dan neemt Luda ons mee doorheen de boeiende geschiedenis van de piano, die start met het **Virginaal** uit de 16e eeuw gevolgd door het **Klavecimbel** dat evolueert tot de **Piano Forte** en later de **Piano.** We reizen van Wenen naar Londen, Parijs en Amerika waar **Steinway** met 130 patenten de grondlegger werd van de moderne piano, waarvan Maene officieel verdeler is en die verder ontwikkeld wordt door **Chris Maene**.

Pittig detail: de Duitser Steinweg emigreerde naar Amerika en richtte in 1853 zijn Steinway pianobedrijf op: de moderne piano is dus even oud als de Vereenigde Vrienden, die zelf de moderne versie zijn van de aloude Rederijkerskamer "Minnende Roosen".

Luda speelt op al deze pianovormen eerst een stukje passende historische muziek en geeft bevattelijke technische uitleg over de grote stappen die dit snaarinstrument in de geschiedenis meemaakte. Daarna volgt een mimiconcertje op de vier laatste pianoversies, dat uiteraard eindigt op de piano Chris Maene.
Na een bezoek aan de werkplaatsen met de indrukwekkende malpersen, waar de vleugels hun sensuele vorm krijgen, volgt nog een kapotbespaarde achterafdrink die dan ook kort gekeerd wordt.

Wie er die avond niet bij kon zijn wordt stellig aangeraden een andere gelegenheid tot kennismaking met Piano's Maene, niet te laten voorbijgaan.

7. Op woensdag 1 april was er nog een gaatje in het programma van de maandvergaderingen. Niemand minder dan onze Nestor **Gerard/Geert Vanhulle** heeft het gewaagd op deze visgevoelige datum zijn **levensverhaal** te vertellen. Wij hadden de zaal in losse opstelling klaargezet in verwachting van een 35-tal nieuwsgierige luisteraars, maar plots, 2 minuten voor acht kwam er een zwerm van een 15-tal min of meer vreemde vogels van heinde en verre binnengevlogen: de kinderen, kleinkinderen en enkele neven en nichten van Gerard en Moniek. In allerijl moesten twee bijkomende rijen tafels met stoelen ontplooid worden tot een volle zaal: 54 aanwezigen: een record voor een simpele vertelavond onder het motto van "Herinneringen zijn de wijnkelder van de geest" (scripsit Felix Timmermans).

Na de gebruikelijke technische startproblemen met klank of beeld kan Geert met deel 1 van het drieluik van de avond starten met een schets van het vooroorlogse nietige boerendorpje Wijnendale waar hij geboren werd in 1937, gevolgd door de oorlogsjaren – een adjudant van Prins Karel zou bij de overgave op 18 mei 1940 in de stoof van het boerderijtje nabij de kerk delicate staatsgeheimen komen verbranden--.

Volgende mijlpalen zijn Geerts ontgroening en studies aan het Sint-Jan Berchmanscollege in Avelegem, gevolgd door het Sint-Amandscollege te Kortrijk en zijn opleiding tot Regiobeheerder voor Congo aan de Univog (Universiteit voor Overzese Geschiedenis, zijn legerdienst), vulgo de Koloniale School. Intussen was het midden 1960: de onafhankelijkheid ontplofte in Congo en er was geen sprake meer van afreis naar de evenaar om regio's te beheren.

Dan maar trouwen met Moniek Maertens en werk zoeken in de industrie van het kolonieloze Vaderland: Arel in Schoten, Carad in Kuurne, Soubry in Roeselare, Claeys in Diksmuide voor wie hij het buitenland moest prospecteren. In 1971 richtte hij zijn eigen bedrijf op VAMAC (Vanhulle-Maertens Company). In samenwerking met Robland werden 40.000 combinés voor doe-het-zelvers in 110 landen verkocht. In 2009, 72 jaar was hij toen, legde hij de riem af om verder te resideren in Wijnbeke dat hij al in 1975 gekocht had en ook in Zwitserland, waarvan hij ook staatsburger werd. En dan beweert hij nog dat hij niet kan rekenen….!

Wie het hele verhaal in detail nog eens wil nalezen krijgt alles voorgeschoteld in onderstaand artikel van Arnold in De Weekbode van 10 januari 2020.

Het tweede, niet minder belangrijke deel van de Vanhulle-avond is de pauze met traktaat van gulle Geert.

In het derde deel krijgen we al de vertelsels nog eens in beeld en klank gebracht via een boeiende en flink door Geert gesponsorde montage van Raoul en Vawa (Ronny Watteeuw).

Dit was de 22ste oefenbeurt uit Geerts Vereenigde Vriendencarrière. Iets in mij zegt me dat dit misschien nog niet de laatste zal zijn, al ware het maar iets in de aard van het tweede deel van deze warme vriendenavond.

“Ondernemersbloed kruipt waar het niet gaan kan”

RUMBEKE Geert Vanhulle werd bij de Vereenigde Vrienden gehuldigd voor zijn vijftig jaar onafgebroken lidmaatschap. Hij ontving van het stadsbestuur een herinneringsdiploma.
Geert Vanhulle was ook ondernemer, globetrotter, handelsrechter en voorzitter van de kerkfabriek.
DOOR ARNOLD D’HAENE in De Weekbode van vrijdag 10 januari 2020

“Ik ben geboren in 1937 in Wijnendale, toen nog behorend tot Ichtegem, in een gezin van vijf”, steekt Geert Vanhulle van wal. “Ik was de tweede in de rij. André, Yvonne, Kamiel en Marcel zijn mijn zus en broers. Bij ons thuis was er een kleine boerderij en we verbouwden ook wat vlas. Het toenmalige Wijnendale, nu behorend tot Torhout, was een klein besloten dorp van amper 2.000 zielen.

Onderpastoor Verduyn, van Avelgem afkomstig, spoorde mijn ouders aan om mij de richting Latijn te laten volgen. In het Sint-Jans-Berghmanscollege in Avelgem waren ze nog maar een drietal jaan met die richting gestart. Zo gezegd zo gedaan. Ik reisde als klein broekje met de trein van Torhout via Kortrijk naar Avelgem. Kortrijk was toen voor mij een wereldstad en de reis naar het college een hele onderneming. Het Avelgems was een vreemde taal en als klap op de vuurpijl moesten we op de speelplaats in het Frans spelen. Ik was er uiteraard op internaat en kon pas om de zes weken naar huis. De poësis en retorica (*het vijfde en zesde jaar van de klassieke humaniora, red.*) volgde ik aan het Kortrijks Sint-Amandscollege. Het was serieus wennen: van een kleine klas naar een grote van om en bij de 50 leerlingen”, herinnert Geert zich nog.

Eens afgestudeerd kreeg Geert van André Dequae van Kortrijk –toen minister van Koloniën – Geert aan om aan het ingangsexamen van UNIVOG (UNIversiteit Voor Overzeese Gebieden) mee te doen. “Eigenlijk was ik van plan om de militaire school te volgen, maar mijn wiskundige kennis was iets te ondermaats voor die richting. We waren toen in 1955. Na vier jaar doorgedreven studie waren de eerste 18 zeker van een plaats als regiobeheerder in Belgisch Congo. Ik was erbij. Ik moest echter nog mijn legerdienst vervullen. Eerst in Stockem, later in Antwerpen, waar ik dichter bij Gent was om aan de universiteit een extra opleiding in politieke en diplomatieke wetenschappen te volgen. Een prof heeft me toen stokken in de wielen gestoken. Hij vroeg me wat ik nu eigenlijk was: student of militair. Ik zei ‘allebei’ en dat was niet naar zijn zin. Hij vond dat ik alle lessen moest bijwonen, wat ik in de gegeven omstandigheden niet kon. Ik heb die extra opleiding niet afgemaakt. Bovendien was een zekere carrière in Congo door de rellen bij de onafhankelijkheid in 1960 uitgesloten.

Dat was even slikken en het was uitkijken naar een job in de privésector. In datzelfde jaar 1960 ben ik met Monique Maertens, een echte Rumbeekse, getrouwd en in Schoten hebben we ons eerste liefdesnest gebouwd. Er moest brood op de plank komen”, schetst Geert het begin van zijn professionele leven. Zijn eerste job was die van aankoper bij de firma AREL in Schoten, een bedrijf dat met een 300-tal medewerkers tv’s en radio’s assembleerde. “Bij controle van de aankoopfacturen merkte ik belangrijke rekenfouten in het voordeel van het bedrijf op. Met die info stapte ik naar mijn superieuren, in de hoop loonopslag te krijgen. Ik ben evenwel nooit bij de *big boss*, de heer Huyghen, geraakt. De hiërarchische piramide was te hoog. Diezelfde mijnheer Huyghen heeft later het bedrijf TenBel opgericht dat het toerisme op het Spaanse eiland Tenerife heeft ontwikkeld.

Door mijn functie bij AREL had ik contact met het bedrijf CARAD in Kuurne, waar ze in die tijd het top-tv-model Telefunken maakten. Mijn maandloon steeg gevoelig en ik kon terug naar West-Vlaanderen komen wonen”, vertelt Geert enthousiast. “Na een tweetal jaar in Kuurne kruiste de heer Scharpé, algemeen directeur van Soubry mijn pad”, vertelt Geert geamuseerd verder. “Hij wou de directiefakkel doorgeven aan aankoper Hespel. Zo kwam de plaats van aankoper vrij. Daarvoor dacht hij aan mij. Zo geschiedde. Ik verhuisde in 1965 naar Rumbeke en ben er nooit meer weggegaan. Het was een mooie tijd bij Soubry. Ik kon er me ook uitleven in het zoeken naar geschikte reproducties van bekende en minder bekende schilderijen om daarvan gedrukte plaatjes te maken. Met de uit de verpakking geknipte Soubrypunten kon je die kleine reproducties verzamelen en leefde in een plakboek kleven. Daar is mijn liefde voor schilderen en bij uitbreiding voor de kunst in het algemeen ontstaan.”

Na drie jaar werd Geert ‘weggekocht’door de toenmalige burgemeestervan Brugge, Michel Van Maele, om bij zijn vriend Louis Claeys in Diksmuide de export van persen en scharen voor de metaalsector van nul af aan te ontwikkelen. “Mijn opdracht was om in de omringende landen te zoeken naar dealers om die zware metaalwerktuigen verder te verdelen. Het was een harde tijd. Ik vertrok met de wagen op zondagnamiddagom pas op zaterdag terug naar huis te komen. In die periode heb ik de verkoopstiel geleerd en mijn plan in ’t buitenland leren trekken.

In 1971 kwam de klad erin en samen met collega Landuyt, mecanicien in hart en nieren, zijn we erin geslaagd om met vallen en opstaan een eerste verkoopbare en betaalbare (28.000 Belgische frank) combiné te maken waarmee hobbyisten allerlei bewerkingen in hout – zagen, schaven, frezen, boren – machinaal konden uitvoeren. De eerste machine heb ik in Zweden verkocht. Robland maakte de hobbymachines en ik verkocht ze via mijn eigen bedrijf VAMAC (Vanhulle-Maertens + C). Op het hoogtepunt telde Robland een 30-tal medewerkers. We verkochten in 87 landen. In ons topjaar was ik op tien buitenlandse beurzen aanwezig. Achteraf gezien was dat gekkenwerk”, blikt Geert Vanhulle nog terug.

De markt raakte verzadigd. Op een bepaald moment telde Geert 40 concurrenten in die specifieke machine-hobbymarkt. De doe-het-zelfzaken begonnen. “Collega Landuyt ging zich toeleggen op zwaardere machines weg van de hobbyist. Ik ging vanaf 1985 verder mijn eigen weg. Het bloed kruipt immers waar het niet gaan kan. De heer Vangroeneweghe uit Izegem zocht iemand om de

export van zijn industriële schuurmachines te behartigen en hij kwam bij mij terecht. De naam Vangroeneweghe bekte niet zo goed. Ik maakte er VG Belgium van. Tot 2009 heb ik opnieuw een deel van de wereld afgereisd, nu ook in het voormalige Oostblok, om die machines te slijten. Wat redelijk goed gelukt is. In 2009 – ik was toen 72 jaar – was het welletjes geweest en ging het blok erop."

Door zijn vele buitenlandse reizen kwam Geert in contact met de Club des grands voyageurs, met hoofdzetel in Tunis (Tunesië). "Je kan daar pas bijkomen als je minstens 50 landen had bezocht. Vanaf 100 landen word je lid van de TGV (Club des Très Grands Voyageurs). Mijn teller staat momenteel op 144. Een andere Rumbekenaar, Patrick Masselis, staat reeds vier jaar op nummer 1 met alle 222 landen."

Geert is niet voor één gat te vangen. Naast zijn indrukwekkende professionele carrière was en is hij bijzonder actief in eigen streek: 50 jaar lid van de Vereenigde Vrienden, voorzitter van kerkfabriek Sint-Petrus en Paulus (van 27-4-2003 tot 29-4-2011), handelsrechter in Kortrijk (1993- 2004). Voorheen lid van Kiwanis I en stichter-voorzitter van de Golden Kiwanis (65-plussers), gewezen voorzitter van Probus Izegem. Hij is vader van drie kinderen – Karla, Filip en Peter – en (over)grootvader van tien kleinkinderen en drie achterkleinkinderen.

8. Op woensdag 6 mei staat **PPR in de kijker**: Jo, Arnold en Raoul nodigen ons uit in de Sint-Petrus-en Pauluskerk om de toren te beklimmen en nog veel meer. Een 25-tal warm tot minder goed uitgedoste VV-ers worden opgewarmd en voorbereid met een filmpje waarin Johan Degroote, ondervoorzitter van de Roeselaarse Klokkengilde, ons laat kennismaken met Agneta-Johanna, Petrus&Paulus en Blasius, zijnde de drie kleppers van klokken die in de toren hangen. Hun 'voorhangers' (met een h) bleven als bij wonder hangen toen de kerk in WO I grotendeels 'geruïneerd' werd. Bij de opeising door de bezetter verdween er één van de drie. De andere twee werden door de overtuigingskracht van de legendarische pastoor Leopold Slosse gered. In WO II werden ze alle drie ter smelting ontvoerd en na de oorlog vervangen door nieuwe luiders.

Hierna, voor een 15-tal onversaagde klimmers althans, tijd om o.l.v. Arnold even van de grond te gaan richting de wandeling. Zelfs onze Nestor, Geert Vanhulle, bijna 90 lentes jong, bestijgt eigenbenig de 238 lastige treden, 32 meter dichter bij de hemel. Na de stenen draaitrap tot aan het klokkenhuis met de waaiende galmgaten, gevolgd door enkele smalle, steile, maar soliede ijzeren trappen, die sinds een paar jaar de gammele houten ladders van vroeger vervangen, bereiken we de winderige wandeling met panoramisch 360-gradenzicht, niet alleen in de weidse verten maar ook in de verrassende achtertuintjes van de 'platseschiters' .

Wanneer de knikkende knieën terug op de begane grond zijn stelt Raoul, in filmische coproductie met Ronny VaWa en reporter Mia, onze simpele aandacht op de proef met een academisch werkstuk over drie kleppers van stenen, afkomstig van de abdij van St.-Bertin te Sitiu, nu nog steeds als ruïne getuigend in het huidige Saint-Omer, en na zovele eeuwen, dankzij enig sleur-en netwerk terechtgekomen in de kerk van Rumbeke, die samen met de kapellen Kachtem en Oekene, zoals nog vele tientallen andere in West-Vlaanderen, onder het patronaatsrecht van de abdij van St.-Bertin ressorteerde. Onze middeleeuwse voorouders betaalden dus één tiende van hun opbrengst aan hun kerkelijk staatshoofd van St. Bertin, hetgeen zowat vijf keer minder was dan wat wij vandaag aan onze staat bijdragen.

Dankzij die drie loze stenen toasten wij als slot van deze merkwaardige kerkavond met een heerlijk frisse Omer op de historische band tussen Rumbeke en Saint-Omer. Omer oe liever!

9. ‘Moesten de graven kunnen spreken’ of ‘De mortuis nil nisi bene’ of ‘funeraire erfgoedwandeling’, een productie van de Maten van Peegie, zeg maar van Maat Raoul. Op zondag 31 mei kon ik niet aanwezig zijn op een van de gereserveerde tijdssloten voor de V.V. Ik kan er dus geen verslag over maken, maar ik was er wel op zaterdag 30 mei en ik was niet de enige VV-er.

Na de warme ontvangst, letterlijk en figuurlijk, in de Bremstruik met een glas, geeft Raoul, bij wijze van inleiding in de materie, met een kortfilm van zijn hand, een overzicht van de geschiedenis van ‘het begraven’ in Roeselare. Van oudsher werden de doden dicht rond de kerk begraven, de stinkend rijken van geld en van geest zelfs binnen in de kerk.

Maar dan was er in 1784 Keizer-koster Jozef II die dat verbood en zo werd Het Leen te Hondermarkt aan de Waterstraat buiten de stadkern uitgekozen als nieuwe begraafplaats tot die in 1789 weer sloot wegens protest van de bevolking. In 1804 zei Napoleon hetzelfde als Jozef II en toen kwam eerst de Houtmarkt (het Polenplein) als optie en het terrein naast de Blekerijstraat als realisatie aan de beurt. Toen die volgegraven was werd ze in 1971 parkbegraafplaats en bood de uitbreiding langs de Groenestraat nieuwe perspectieven voor de overlevenden, helaas niet voor de overledenen. We horen de stemmen van Mia en Servaas.

Daarna brengen wij onder begeleiding van Maat van Peegie Jan Goddeeris een bezoekje aan een tiental illustere graven, telkens met een illuster verhaal. Van de geslepen humoristische Nieuwmarkter Peegie naar het 8 meter hoge graf van grootvader en kleinzoon Jan en Jan Mahieu, burgemeesters van Roeselare, Dan naar de Nieuwmarktse grafkapel van de familie Houthoofd-Samyn en naar het graf van Willem Denys, die zelf voorleest uit zijn Peegie.

We stappen verder naar pianofabrikant Louis Derdeyn, voorloper te Roeselare van Piano’s Maene, en oudoom van Julien Derdeyn die lange tijd onze schatbewaarder was.
We komen bij Johan Destoop, muzikant en componist o.a. van Klokke Roeland, Vliegt de Blauwvoet, het lied der Vlaamse Zonen en de start van de Groote Stooringe. Daarna het graf van schijnedelman en burgemeester Charles de Brouckère, geboren zonder kleine d en Broekere uitgesproken en familie van nog veel illustere liberale politici die de geschiedenis van België beïnvloed hebben.
Grote tegenstelling bij dat van Pasterke Denys, aalmoezenier en toeverlaat van de seizoenarbeiders die de bièten deden in Noord-Frankrijk. We eindigen bij Pieter Derluyn, oorlogsslachtoffer uit WO I, één van de 38 gefusilleerden op Schuwe Maandag. Wij hoorden de stemmen van illustere VV-ers zoals Didier Pillaert, Servaas Boucquey, Mia Pieters, Marc Vandendriessche, John Huvaere, Greta Vandoorne en Jan Vergote.

Zoals iedere goede begrafenis wordt ook hier afgesloten met een goed glas, in de tuin van de Bremstruik, om alle opgedane emoties weg te spoelen.

In totaal profiteerden een 15 VV-ers van deze heerlijke namiddag in de koelte van de hoge bomen van de parkbegraafplaats en in het gezelschap van illustere Roeselarenaars.

10. Op 4 juli willen wij om 9 u onze jaarlijkse uitstap starten maar Jean-Yves daagt pas op na verstrijken van het academisch kwartier. We reizen met een supergrote car van De Mandel en bij de eerste kennismaking met de chauffeur worden we ontnuchterd door de melding dat het toilet op deze superbus slechts een noodwc is en dus eigenlijk niet te gebruiken valt. Wanneer de inrichters Fabian en Luc er toch wat ochtendstemming inbrengen met voorlezing van enkele mopjes uit het Manneke uit de Mane ervaren we dat ook de micro van de bus slechts een noodmicro is.

Het **Fort des Dunes in Lefferinckoucke** is ons eerste reisdoel waarbij we, bij het ontbreken van een Nederlandskundige gids, en francais bediend worden, niet alleen door de locale gids maar ook de Jean-Yves. Het fort dat in het zand is ingegraven werd in 1878 gebouwd om Duinkerke en zijn haven te beschermen tegen aanvallen uit het oosten. Tijdens WO II vormde het de kern van de Operatie Dynamo waarbij 338.000 geallieerde soldaten konden ontzet worden door noodinscheping naar Engeland. Het fort werd zwaar gebombardeerd door de Duitsers waarbij een honderdtal soldaten samen met hun bevelvoerende generaal Janssen sneuvelden. Het fort werd daarna door de bezetter ingeschakeld in de uitbouw van de Atlantikwall. In 1944 werden er 8 verzetsstrijders gefusilleerd.

Na heel wat zoeken bereikte onze noodchauffeur de busparking bij **Fort Louis** in Coudekercke, waarvan de toegangsweg verboden is voor meer dan 3.5 ton: Kafka in Noord-Frankrijk. Het déjeuner sur l'herbe, met onder zweet van het inrichtend comité aangevoerd zitmeubilair en klassieke aperitiefdranken, glazen en versnaperingen, veroorzaakt een VV-schisma van schaduwzitters en zonaanbidders.

De transfer naar Bergues ofte Sint-Winoksbergen verloopt zonder incidenten en wij starten onze stadswandeling bij de porte de Bierne met betreding van de ramparts, via de wondermooie terrasomgeving van Le Vauban, dat decor was voor de film Bienvenue chez les Ch'tis, tot aan de Groenberg waar gelegenheidsgids Fabian geassisteerd wordt door de rijk gestoffeerde gidskunde van Raoul die haarfijn de relatie schetst tussen deze abdij van Sint-Winok en die van Saint-Bertin bij Saint-Omer.

Wij dalen af naar het centrum met zijn merkwaardig stadhuis, bewaakt door dichter-politicus Alphonse de Lamartine en het na WO II in 1961 herbouwde Belfort. Dan naar de **Mont de Pitié,** het mooiste van de vele pandjeshuizen opgericht door Wenceslaz Coberger, tevens de drooglegger van de Moeren. Bij ziekte van de museumgids bezoeken wij gesplitst en individueel het stedelijk museum waarvan het gebouw uit 1633 minstens evenveel aandacht verdient als de collectie.

Zeer veel van onze aandacht ging vervolgens naar de koffie met cake, in de ligzeteloase van de tuin van het museum, door klimatologische en organisatorische omstandigheden direct gevolgd door het aperitief met een trio van lokaal gebrouwen bieren van de Westhoek Brewery, gevestigd in l' Abattoir, een van de oudste gebouwen van Bergues.

Een zestal onvermoeibare, hittebestendige en vrijgevochten VVV-vrouwen, toch maar gechaperonneerd door uw verslaggever, wilden de schrapping van het tweede deel van de stadswandeling niet zomaar slikken en trapten het zonder verpinken af naar de Groenberg met de Marmeren ingangspoort en de Bloktorre en de Piektorre als getuigenissen van de abdij, die niet gebouwd werd door Sint-Winok, die rond 700 al aan zijn kerstening van de streek was begonnen, maar in de 11^{e} eeuw door de Graven van Vlaanderen, om Sint-Winok te eren en er zijn relieken in onder te brengen.

Hoog tijd om heerlijk te dineren even buiten de stadsmuren langs de weg naar Bierne, in Au Pont Tournant, met aperitief, gravlax, gelakte eend en drieledige chocoladetaart, ideaal om na te genieten en de uitstap onder verenigde vrienden (zonder hoofdletters en dubbele ee) te evalueren: Fabian en Luc, Lucia en Lut jullie zijn geslaagd met grote onderscheiding.

Of de VV-ledengroep als geheel geslaagd is, is een ander paar mouwen. Slechts 26 deelnemers voor een topdagactiviteit die met € 95 pp en een verantwoorde inbreng van de VV-kas, begroot was op 40 gegadigden, betekent dat Luc als penningmeester voor een verscheurend dilemma staat: ofwel de kas laden bloeden ofwel een lucratieve benefiet of een crowdfunding organiseren. Tenzij Jean-Yves een forse geste wil doen om zijn ochtendlijk te-laat-komen uit de annalen te raderen.

11. Op 2 september zijn een 20-tal VV-ers en -sters afgezakt naar Ter Pösterie in het stadscentrum, om er onder leiding van Jo Spyckerelle een opfrissende reis te maken door 100 jaar Roeselaarse commerce. **"Deuredoen"** is de treffende titel van deze tentoonstelling omdat het de levenshouding van de Roeselaarse nijverheidsmens was en is. De expo is een samenwerking tussen Stad Roeselare en de Vereniging Historisch Roeselare, met steun van Midwest en brengt het economische verleden van de stad op een toegankelijke manier tot leven door niet alleen te informeren en te verwonderen, maar vooral door trots op te wekken voor de 100-jarige bedrijven.

Na een outdoor groepsfoto bij de tweebultige woestijnchouchou van Jo, leidt hij ons door de expo met ook heel wat info over 'the making of'. Hij zet telkens één stap achteruit in de tijd en zo komen we bij commercestad Roeselare van een eeuw geleden, en zijn aldus getuige van de veerkrachtige heropstanding van de nijverheid na WO I, geïllustreerd door 40 objecten en een 50-tal foto's die ook gebundeld zijn in een handige brochure.

Een voorbeeldige expo, zowel naar inhoud als naar vorm, waarvan ons jong bestuurslid Jo hoofdaandeelhouder is. Een avond die niet kon afgesloten worden zonder een bewonderende evaluatiedrink.

12. Met de laatste activiteit van het werkjaar staan een dertigtal cinefielen op 7 oktober, op het keerpunt tussen zomer en herfst, in Lichtervelde, waar penningmeester Luc Denoo ons uitnodigt voor een geleid bezoek aan **Cinema-Cultuurhuis De Keizer**. De Keizer is geen familienaam maar wel de titel voor hij die zich 3 x naeen met pijl en boog tot koning schiet.

Tijdens de welkomstdrank schetst de aan het huis verbonden historicus Benedict Wydooghe de geschiedenis van het Cultuurhuis, beginnende bij het overlijden van Agnes Debaillie in 2012, die haar leven lang de door haar vader Gerard in 1924 opgerichte dorpscinema overeind hield, wars van commerciële trends zowel in filmkeuze als in huisvesting.

Hij neemt ons daarna mee in het museumgedeelte tussen een hele batterij projectoren waarvan hij er één toelicht, nl. de Vitafoon: het machien dat breekt met de stomme film en de eerste gesproken film projecteert in 1926, door het geluid synchroon af te spelen van een grammofoonplaat.

Vandaar komen wij op het balkon waar wij dicht bij de duizelingwekkende en zelfs moordgevoelige, want nauwelijks een halve meter hoge balkonreling, meer te weten komen over de mythische figuur van Dokter Frans Debaillie, één van de vier zonen van Gerard en befaamd tot berucht neus-keel-en oorspecialist, die trouwde met Annie Cambien van de textielbaronnen uit het Kortrijkse, en die, -kan het tragischer?-, in 2020 op de trappen van zijn kasteel vermoord werd door zijn drugsverslaafde bodybuildende zoon Tom, alias Tom Spier.

Zo belanden we in de op verdieping gelegen, nauwelijks drie slaapkamersgrote ruimte met het oorspronkelijke opschrift 'Vliegtuigwerkplaats' met daaronder de initialen GFPR D van Georges, Frans, Paul en Raf, de vier zonen van Gerard Debaillie die daar een vliegtuigje in elkaar schroefden en plakten, dat ze dan weer moesten afbreken om ermee buiten deze werkplaats te geraken. Was dit een reuzespeelgoedvliegtuig of een echt vliegwaardig

machien? De mythe zegt dat het toch eenmaal rond de kerktoren zou gevlogen hebben. Wie van de broers dan de piloot zou geweest zijn blijft in de nevel rond de mythe onbeantwoord en waar ligt precies de scheiding tussen mythe en werkelijkheid?

Gerard Debaillie was getrouwd met Marie-Louise Ramboer, een nicht (of achternicht?) van mijn moeder Hilda Ramboer. Ikzelf heb in mijn kindertijd dat vliegtuig beneden op de koer- annex grasperk zien staan toen het weer ineengestoken was om de motor ingeplant te krijgen en dus zogezegd klaar was om op te stijgen. Maar er zijn geen historische bronnen die aantonen dat het tuig ooit van de grond gekomen is. Het is dus mythische rijkeluisspielerei gebleven.

Van daaruit kunnen we even in de benepen projectiekamer klimmen waar sinds vorig maand een gloednieuwe digitale Barcoprojector staat zonder de karakteristieke filmspoelen.

De hoofdbrok, qua tijdsbesteding dan toch, van ons keizerlijk bezoek is de speelfilm van Yves Robert met Pierre Richard, ‘Le Grand Blond avec une chaussure noire’. Met deze dolkomische parodie uit 1972 draaien we Mirreille Darcgewijs de rug naar het mooie seizoen van VV-Cultuur 2025-26 en kijken vol geladen spanning naar het nieuwe werkjaar.

Slechts voor 4 van de 11 maandactiviteiten speelden wij thuis op eigen terrein nl. Ocar of OcarBis, 7 keer speelden wij op verplaatsing. Je kan dit zeker als een verrijking beschouwen, maar dit blijkt niet zo goed te zijn voor de aanwezigheidsstatistieken die toch wel te lijden hadden door mobiliteitsproblemen bij ons ‘jonggeweest’ publiek, eerder dan door de inhoud van het outdoorprogramma.

VV-cultuur had in 2025 65 betalende leden, in 2026 is dat 64 waarvan 1 eeuwige sleper die nog enkele uren de tijd heeft voor hij uit het ledenbestand tuimelt (Ik zal zijn naam niet open en bloot vernoemen, maar hij begint met een hoge Mi…en eindigt op een niet zo propere …steke)

Verslag secretaris Paul Verhalle